

El Relat de la Festa Major per **IVETTE NADAL**

Com copsa la festa, l'Ivette?

Tenim una festa poètica?

Un poema blanc i blau?

Una cançó de la festa?

Llegeix-lo aquí!

El retorn de la juntura entre Blancs i Blaus

Després de dos anys sense que es pogués celebrar la Festa Major de Granollers, encaro la tarda dirigint-me als primers actes; la cercavila, el lluïment i els reptes dels Blancs i Blaus.

L'Ajuntament té enguany més veu femenina; amb l'alcaldesa i la regidora de Cultura, i on entre tots els partits polítics m'han fet una rebuda de museu, per exposar-la i no tocar-la.

S'han fet les sis de la tarda i plouia amb força, amb contundència; em preguntava darrere els vidres de la porta de la Casa de la Vila, si eren les llàgrimes concentrades d'aquests dos anys. Sense festes, sense abraçades i amb absències.

Tot i que l'escena inicial semblava grisa, els nostres dos colors principals i tots els grups que formen part de la nostra Festa de seguida s'han aixoplugat sota la valenta Porxada, sempre plena de gom a gom ja sigui patint per forces aèries, pluges injustes, festes perdudes, festes guanyades, coloms despistats, petons no contestats...

Llavors he vist en Pep Callau, la veu més entusiasta i generosa de la festa, avui amb una americana vermella i que, a mesura que la pluja augmentava, ha deixat de ser la veu principal i ha donat pas a què ho fossin les gralles i els timbals, que tossudament i amb alegria han tocat, ja que no volien que s'aiguallís la festa!

Segueixo dins la casa gran i no puc evitar pensar en el pensament del filòsof Josep Maria Esquirol i les àmplies i exquisides reflexions sobre "una metafísica de l'ajuntament": "Resistir és mirar que la juntura no es desfaci" i la pluja no ha pogut desfer la cercavila que improvisadament els ciutadans de Granollers han volgut fer quan el cel ha amainat. La festa és gràcies a l'existència de les dues forces, necessitem els Blaus i necessitem els Blancs.

Encara que s'ha fet una tímida desfilada sense música a la bella Porxada vora la Pedra de l'Encant, he sentit l'encant de la veu dels infants fins als més grans; on amb sentiment sempre s'entona bé qualsevol cant.

Finalment Blaus i Blancs s'han enfilat a l'escenari per desafiar-se amb el repte, tots dos amb sana provocació i ironia; uns amb més tòpics i d'altres diria que amb més creativitat.

M'ha agradat sentir la veu d'en Farras que enguany ha celebrat els seus quinze anys amb un dissabte una mica accidentat, res greu; coses de jugar amb foc i de l'edat! I que ben aviat, gràcies als amics de Terrassa, li han guarit les ferides que amb un sol dia ja semblaven haver cicatritzat. Els blaus cridaven: quedar-se en blanc no és una opció! Em sembla molt bonic i quasi un aforisme.

També he sentit molts bons lemes dels Blancs "la Festa l'ha de guanyar la ciutat" i "no descansarem fins al veredict final". Enguany han creat un univers on tot i tothom hi té cabuda. I la Porxada s'ha encès màgicament plena de llums de bengala. (Aquest moment m'ha emocionat perquè a mi les llums de bengales em transporten a un bonic poble; la Pera, i en un amor en obres).

Ja és ben sabut les connotacions que té socialment ser blanc o blau, potser caldria renovar aquests tòpics, ja no són originals!

Jo prefereixo pensar que el blau és el color de l'oceà i del cel; de la serenitat, l'estabilitat, la inspiració, la saviesa o la salut. També un color calmant tot simbolitzant la fiabilitat, la tristesa i, al mateix temps, la vida.

I sí, amics, el blanc, sovint simbolitza la perfecció, la fe, la innocència, la suavitat i la neteja. Però també dona lloc a reflexió, la creativitat, l'obertura, el creixement...

I si ajuntem el blau i el blanc com si d'una paleta de colors es tractés, depèn de la intensitat del blau, del seu pigment, i de la quantitat de blanc, aconseguirem un camp cromàtic diferent. Però ben segur que el resultat més encertat seria clar i lluminós. Com desitjo que sigui aquesta festa.

Sona la Guimbada per primer cop d'ençà d'aquests dos anys, s'alcen triangles blancs i blaus fent el quadrat perfecte.

Que comenci la gresca, la tronada, que tots tornem a estripar per aquests carrers empedrats, i no ens deixem en pau, sí, fins al veredicte final.

Visca els Blaus!

Visca els Blancs!

(22/08/2022)

Perspectiva a vista d'ocell

No puc pujar al núvol Blau sense impregnar paraules com a llàgrimes després de la tarda nit de dijous quan vaig tenir el magnífic privilegi de mirar-me la Festa Major des del balcó de l'Ajuntament per primera i única vegada.

Així doncs, observar l'entrada a la plaça de la cercavila; el pilar caminat dels Xics de Granollers, el preciós ball del Colom, el ball dels Capgrossos, ball de Giravoltes amb els gegants de la ciutat i ball del Drac, des d'una nova perspectiva.

Però, ai abans...!!! El mestre de cerimònies de totes les músiques de la ciutat, en Martí Ventura, dirigint la Big Band, ha dedicat una preciosa cançó després de la recent pèrdua de Vicenç Sáez de Tejada, sota el nom de "Parlem d'en Vicenç". En Martí és un mestre del piano, sí, i de les emocions.

I crec, Martí, que si una hora després va ploure tímidament, potser qui sap, era el mateix Vicenç en forma d'emoció i gran agraïment.

La balconada de l'Ajuntament permet reflexionar: de la construcció dels balls, i de la construcció i la perfecta desconstrucció del pilar dels Xics.

També miro de reüll l'alcaldesa com observa la seva primera Festa Major, i la Maria, la regidora de Cultura. Respiro que la sensació de privilegi és compartida per a tots, també per a elles, i això em demostra humanitat, humilitat i saber fer.

Cal tocar de peus a terra i veure fins on t'arriba i s'allarga la vista, però quan tens el privilegi d'alçar-te, que no vol dir enlairar-se amb superioritat, sinó veure-ho amb perspectiva d'ocell, encara t'emociona més sentir l'escalf de la gent de la ciutat mentre camina el pilar dels Xics.

Si soc sincera, cada any se m'omplen els ulls de llàgrimes quan veig com pugen l'enxaneta al balcó a estirades d'una ferma faixa; pujada i abraçada.

Tant de bo quan tots pugem a un cim personal un cop a dalt rebéssim una abraçada.

He vist la valentia i el suport de ser pinya. Quan veig l'enxaneta, penso amb la nena fràgil (o nen) que tots duem a dins. I em sembla l'escena més ben estructurada de la Festa Major, la millor metàfora.

"Ningú s'aguanta dret sol" diu de nou el filòsof J. M. Esquirol.

No, ningú s'aguanta dret sol, ni a la vida, ni a les festes, ni per pujar un cim; ens necessitem sempre!

I l'enxaneta té una gran pinya i estructura ferma, però creada per persones i cal confiar-hi moltíssim. També veig que aquesta mateixa estructura bondadosa de castellers vol protegir la més petita i, al mateix temps, entre tots; a tots ells i elles, i heus així com em sembla que hauria de ser la vida; focalitzar amb la fragilitat de la persona més menuda, però que també em resulta la més valenta i al mateix temps sense oblidar els altres.

Mirada Blava

Per qüestions personals i artístiques em queda molt proper el diàleg amb el concepte mirada blava, pensament blau, i resulta que avui m'ha tocat posar-me les seves ulleres per veure la festa i conèixer aquesta tribu àmplia i diversa. Potser és aquesta una festa per reconnectar-nos i retrobar-nos d'ençà de la pandèmia?

M'he enfilat al tren blau de Ponent (inspirat en un trenet de França) on conec en Ramon, un galant encantador que és qui el condueix i, conjuntament amb tota la colla de Ponent, em desitgen un bon viatge.

Per mi l'inici de tot el viatge que ha representat aquest divendres de *sentimiento* Blau.

Entre els passatgers m'acompanya en Joan Gener Barbany i m'explica tot el sentit de ser blau i de viure'n la festa des d'aquesta tonalitat, i tota la seva àmplia organització. I diria que m'ho fa arribar amb molta filosofia i poesia; crec que és de les persones amb més talent que tenim a la ciutat.

A mig viatge em llença aquest lema: "Els Blaus farem qualsevol cosa, però no de qualsevol manera!"

He de confessar que aquesta nit que tan bé m'han acompanyat els Blaus, també he pensat molt en els Blancs i sé que demà quan sigui amb els Blancs em passarà a la inversa. Com si es tractés d'un imant.

Les dues estirades de corda infantil i d'adults les han guanyades els Blaus, i tot i que és una prova de resistència i força, diria que hi falten nenes, noies i dones. Què vol dir guanyar? Tenir més força o resistir?

Tots els Blaus que avui m'han acompanyat m'han explicat amb molta passió cada *bolo* que fan, i m'agrada que les dues colles ho anomenin així, com si es tractés d'un concert.

M'he emocionat al sopar amb els Fòssils tot conversat amb els McHagun i les Dones de Dena (sumats fan aquest meravellós joc de *mcagum-dena*). Blaus i blaves que fa vora 25-30 anys que fan actes. El que més m'ha fet rumiar: "les Dones Dena ja no surten a la festa, però hi són; existeixen". És doncs que mai es deixa de ser Blau ni se'n perd les ganes independentment del lloc on t'ubiquis?

Quan amb certa prudència i distància mirava el correfoc de la colla gran dels Diables, no puc evitar pensar amb els salts que feia i faria l'enyorat Joan Font, així que per a mi tots els diables i diablesses teniu en Joan a dins.

Vaig acabant la nit ben acompanyada per la cap de colla, Jennifer Moreno (la primera cap de colla dona, blava) i visc la processó pagana del Sant Blau entre batejos, comunions, casaments i conversions.

Torno cap a casa i recordo llavis i cabells pintats de blau, format, per gent del centre i gent de barris de la nostra ciutat.

Gràcies, Blaus!

I recordeu:

al vostre cel blau
hi teniu la vostra essència;
en Joan Font, en Lluís Bertran i en Vicenç Sáez!

(27/08/2022)

Univers Blanc

Avui he sortit del port fosc on sovint visc i he entrat a l'univers Blanc entre aniversaris; els vint de la Guspira i els vint-i-cinc de la Berta Llobet; també el Llançament i la Passada de rajoles, entre altres esdeveniments que em treuen de la meva zona de confort.

I ara em ve en ment els preciosos versos de Manel Forcano:

"Mai no hi arribaràs. O potser ja hi vas ser
i has oblidat d'aquell port
els plaers".

He de confessar que des de diumenge els Blancs em van atansar molt bé la mà. I això em sembla que és com una promesa que de subtext diu: vine, juga, confia.

Em van obrir les portes i em va convidar, doncs, a divertir-me i formar part de la festa, i jo la veritat feia temps que havia després a jugar. Avui he sentit que en aquesta festa (i també a la vida), és més qüestió d'actitud que d'edat.

Alguns diuen que els Blancs són una petita família. Però a mi, després d'haver passat tot el dia al seu costat, diria que el mot "petita" i "família" no es poden ajuntar.

Entenc el concepte família com aquell espai de cura, de preocupació pel benestar i també font d'orientació, inspiració i creació.

Crec que ser família, sentir-se part d'aquesta és un privilegi de grans dimensions.

I em recordo que cal donar molta importància als mots: família, casa, amics; mots bàsics i essencials, potser sí! Però que si són de veritat aguanten l'estructura dels nostres dies i nits.

Com ja és sabut el grup de Blaus és força més nombrós i d'ells/es em resulta molt bonica la idea de "tribu de moltes tribus", però, per què no deixem de comptar les dues colles? Per què quan analitzem la festa no ho fem en termes de qualitat? La qualitat de les tribus dels Blaus i d'aquesta petita i gran família que són els Blancs.

A primera hora del matí celebrem els vint anys de la Guspira que enguany ha sigut mare de tres criatures la Llum, el Foc i la Cendra que van per tot Granollers amb patinet.

Dinem amb ella i quan treuen el pastís li reciten:

"Quan saltes a la plaça sembla que tot s'atura i els problemes desapareixen". I avui he pogut comprovar que la Porxada queda enlluernada mentre dansa a ritme de gralla i timbal.

Com més dies passo a la nostra Festa Major més veig el lligam que a les dues colles els hi agrada fer-ne bandera "una festa entre la tradició i el friquisme". On diuen *friquisme*, jo hi veig un viure amb una actitud oberta, despreocupada, sense pors ni vergonyes, on qualsevol és capaç de pujar a l'escenari a fer-hi qualsevol raresa. Aquesta actitud inicialment em desconcerta, ja que quan jo pujo als escenaris sempre hi ha cert patiment, nervis, vergonya, i un ai Déu meu!

I encara que no soc de números i que tampoc m'agraden les competicions ni fer recomptes em toca dir que avui he viscut la Passada de rajoles infantil, on els Blancs han guanyat amb 135 rajoles i la dels adults l'han guanyada els Blaus amb 312. Però sabeu, el que més m'apassiona de les proves no és el resultat sinó la seva preparació i veure estirar canells, dits i braços als més petits. La importància d'entrenar-se davant l'acció.

Quan he passejat de l'Europa fins a la plaça de la Corona, m'ha semblat veure molts blancs i blanques d'ulls blaus, i no sé què ressaltava més en ells/es, si la samarreta blanca o els ulls blaus, però m'han resultat impressionantment elegants com ho són la Colla del Ganxet amb la seva bota plena de vi penjant pel coll i els seus sacs de mongetes.

Quasi al capdamunt de la fila he vist en Martí, i al bell mig de la cua l'Artau passant rajoles a la seva mare i Guapa, Àgata Medalla, no saben si compartiran victòria o derrota, però ben segur que el més important és estar junts en aquesta prova.

Avui m'ha guiat tot el dia la Berta, la germana gran de la família Llobet, i tot i que avui era el seu aniversari diu que no hi ha millor regal que celebrar-ho sent de la junta dels Blancs. El seu pare,

en Pitu, i l'Àgata es van enamorar en una Festa Major i la petita va viure el primer veredicte amb un dia de vida. Crec que ells són un dels bonics exemples d'aquest ser una petita i gran família Blanca.

Entrada la nit la colla m'han donat el privilegi de veure el Correfoc i participar del Corraigua

enfilada a una grua de 4 metres d'alçada. Ells no saben que tinc por al foc i a les alçades, tot i que segur que per les meves preguntes m'han vist poruga.

Llavors he conegut en Cèsar l'antic aigüer que ara és veu del corraigua; i tant que és la veu!

Entre la seva i la de la Berta i el fet de no haver-me insistit i deixar-me triar pujar a la grua, això m'ha fet confiar en ells i he decidit jugar; era conscient que mai més hi tornaré a pujar, ni us veuré ballar sense samarreta amb aquesta alçada i tampoc tindrè possibilitat d'agafar la mànega.

Gràcies a haver-me enfilat m'he sentit enxaneta i quan he baixat he sigut jo qui per primera vegada he demanat una abraçada.

M'agrada el perfil personal del cap dels Blancs; en Xavi Raich. Volta pel carrer i se li abracen nens i nenes i això es reflecteix en els seus bolsos, aquí hi ha festa per a tots des dels més xics als més veterans. De sobte, em convida a la nova cervesa artesana i de cop em giro i el trobo enfilat a l'olivera per veure la Gralla de foc i la Guspira. I tot i que em toca escriure no he pogut evitar fer-li una fotografia.

Acabo la nit veient la plaça de l'Església a vessar on les Guapes han muntat un xou espectacular, a la pantalla elles enregistrades ballant, fins i tot han anat a Amsterdam per fer un vídeo amb les seves coreografies!

I em pregunto si l'únic requisit per ser GUAPA és ser lliure de complexos?

Només falta un dia perquè s'acabi la Festa Major, entre notes, gargots, algun dibuix i pàgines mullades veig que quasi no tinc planes, i de sobte mentre visualitzo les Guapes duplicades a la pantalla i passejant part d'elles entre els espectadors de la plaça, veig darrere la barra i sense tutú a l'Àgata ballant a ritme de Bruno Mars.

I sí, la Festa dels Blancs és una festa com ella, GUAPA!

Gràcies, Blancs!

I ja quasi a les dues de la matinada pel carrer Tarafa, potser per falta de son m'ha semblat veure el trenet Blau de Ponent i amb les mans al volant he sentit una veu que deia "Ei que sí, que ahir em vas dir, encantador i galant, però el meu nom és Lluís i tu m'hi vas posar Ramon, no sé en qui estaves pensant!

(28/8/2022)

I la ciutat es va tornar a besar

Conscient de pujar les escales de l'ajuntament per darrera vegada, compto els esglaons amb el cap cot sentint amb molt d'agraïment com m'han obert les portes grosses de la ciutat i la seva gent.

Tot i que fa vint-i-dos anys que visc a la ciutat, m'ha semblat entrar a la família de Granollers per primera vegada.

Han sigut deu dies de festa i en cap moment cap de nosaltres hem buscat la sortida d'emergència; hi havia ganes de gresca, d'abraçades i de sana juguesca. He vist rostres clarament alegres.

I ara que he entrat a les entranyes de la festa, he vist l'ànima transparent i els principis dels qui la fan possible; colles i juntes, i em resulta similar a la meua manera d'estimar i viure l'art; crec que seguim el mateix lema: "viure per a" i no "viure de". Organitzen, treballen de valent, desinteressadament, evolucionen sense mai deixar de ser ells.

Desitgem la festa, perquè la volem viure i la cuidem com una criatura a qui mai vols deixar de la mà.

Profundament agraïda, he intentat que aquests relats siguin casa de les paraules i bons gestos.

Escric de matinada i m'he endormiscat amb la darrera plana de la llibreta de la festa damunt del meu ventre, potser només volia despertar i veure que la ciutat seguia al meu costat, bo i sabent que si no sempre quedaran els dies bons que junts hem passat.

La trobada

(Poema inspirat en la festa i la nostra ciutat)

Sembla Orió
però són dos pigments
que es fusionen per tenyir de llum
aquesta nit,
la ciutat.

Sembla haver-hi foc
però són tres diables que dansen
clavant ses forques al cel
com si fossin els estels,
d'aquesta nit.

Sembla una tempesta
però són tres noies
que es banyen i s'esquitxen
mentre el fum del tren que passa
va fent ziga-zaga
aquesta nit
per entre les cases.

Sembla una juguesca
però és una competició geomètrica
de rajoles, cairons i maons
que d'en Rayo en Maynou
vam heretar.

Sembla un veredicte
però no és cap final
és un esclat d'alegria

que guarneix la Porxada
enguany de Blanc!

(29/08/2022)

Qui és la Ivette Nadal?

Ivette Nadal (Granollers, 1988) és cantautora i poeta.

En la seva trajectòria professional com a músic i cantant ha col·laborat amb Manolo Garcia, Caïm Riba i Eduard Canimas, entre d'altres. Ha format part del grup Les Kol·lontai i publicat dos discs amb Pascal Comelade. L'Ivette també ha escrit poemaris, el més recent L'àngel i la infermesa del pensament (2020), i ha musicat poemes de Salvador Espriu, Francesc Garriga, Anna Aguilar-Amat, Enric Casasses i Joan Brossa, per citar-ne només alguns.

Com copsarà la festa, l'Ivette? Potser tindrem una festa poètica? O una cançó de la festa?

Edició digital

Podreu trobar el relat el **dilluns 22**, el **dissabte 27**, el **diumenge 28** i el **dilluns 29 d'agost** a la web de blancsiblaus.cat

El Relat de la Festa Major

Edita: Comissió de la Festa Major
© del text: Ivette Nadal
Difusió gratuïta

